

Лари Нивън
Присъдата

През 1900 г.н. е., въз основа на принципа на несъвместимостта Карл Ландщайнер раздели човешката кръв в четири групи: „А“, „В“, „АВ“, „0“. За пръв път стана възможно да се прелее кръв на изпаднал в шок пациент с известна надежда, че това нама да го убие.

Движението за отмяна на смъртното наказание се беше току-що зародило, но вече бе обречено на гибел.

Вх 83 у ОАГ н 7 – това бе телефонният му номер, номерът на шофьорската му книжка, номерът на социалната му осигуровка, номерът на кредитната му карта и на здравния му картон. Два от всичките тези номера му бяха отнети, а останалите, освен на здравния му картон, бяха обявени за невалидни. Казваше се Уорън Луис Ноулс. И щеше да умре.

До процеса оставаше още цял ден, но това не означаваше, че присъдата може да бъде друга. Лу бе виновен. Ако някой се съмняваше във вината му, прокурорът разполагаше с непоклатими доказателства. Утре към 18.00 ч. Лу щеше да бъде осъден на смърт. Броксън щеше да обжалва решението, изтъквайки една или друга причина. Молбата за помилване щеше да бъде отхвърлена.

Килията бе уютна, малка и облицована отвътре. Всичко това се правеше, за да бъде запазено душевното равновесие на затворника, макар че болната психика не можеше вече да служи като оправдание за нарушаването на закона. Три от стените представляваха най-обикновени прегради. Четвъртата, външната стена, бе измазана с цимент и боядисана в успокояващо зелено. Преградите, които го деляха от коригора, от навъсения старец в ляво и от едрия юноша с вид на малоумен в дясно, се състояха от преградни елементи дебели около десет сантиметра, с разстояние между тях от двадесетина сантиметра и бяха облицовани със силициева пластмаса. За четвърти път този ден Лу впиваше пръсти в тази пластмаса и се опитваше да я отпори. На пипане тя наподобяваше мека гумена възглавница с твърда, дебела колкото молив сърцевина и изобщо не поддаваше. Пуснеш ли я, тя мигом заемаше отново формата на идеален цилиндър.

– Не е честно! – изпъшка той.

Юношата не помръдна. През всичките тези десет часа, откакто Лу бе в килията, момчето бе седяло на ръба на леглото си – сплъстената черна коса му влизаше в очите, а наболата му брада вече ясно личеше. То раздвижваше дългите си космати ръце, само когато се хранеше, докато останалата част от тялото му изобщо не помръдваше.

Щом чу гласа на Лу, старецът вдигна поглед и заговори с горчив сарказъм.

– Обвинение ли ти изфабрикувах?

– Не, аз...

– Поне си честен. Какво си направил?

Лу му разказа. В гласа му се прокрадваха нотки на наранена невинност. Старецът се усмихна подигравателно и закима сякаш бе очаквал да чуе именно това.

– Глупостта! Глупостта винаги е била наказуемо със смърт престъпление. Щом толкова ти се е искало да те екзекутират, защо не си извършил нещо значимо? Виждаш ли онзи младеж от дясната ти страна?

– Разбира се – отвърна Лу без да погледне нататък.

– Той е органер.

Лу почувства как изненадата изопва лицето му. Той се изви, за да надзърне отново в съседната килия. Момчето го гледаше с помътнелите си черни очи, които едва се виждаха изпод рошовата му коса и така опипваше с тях Лу, както месарят би оглеждал плешка от безнадеждно остарял вол.

Лу се промъкна до преградата между неговата килия и килията на стареца. Гласът му премина в дрезгав шепот:

– Колко души е убил?

– Нито един.

– ?!

– Той е гепчия. Ще открие някой самотник в нощта, ще му даде наркотик и ще го заведе при доктора, който ръководи бандата. Именно докторът ги пращаше на онзи свят. Ако не дай бог Бърни му доведеше мъртъв донор, докторът лично щеше да му види сметката.

Старецът седна, загърбил напълно Лу. За да говори с Лу, той се бе извърнал, но като че ли вече не му бе интересно. Ръцете, които мършавият му гръб скриваше от погледа на Лу, непрестанно шаваха нервно.

– И колко човека е затрил?

– Четирима. След това го заловили. Не е много акълия, Бърни искам да кажа.

– А ти за какво си тук?

Старецът на отговори. Той съвсем забрави за Лу, от движението на ръцете раменете му непрестанно потрепваха. Лу сви рамене и се отпусна на леглото.

Беше 19.00 ч., вторник вечер.

В бандата бяха участвали трима гепчии. Съдебният процес на Бърни

все още не беше минал. Другият гепчия бе умрял – прехвърлил се над ръба на подвижните тротоари, когато почувствал милостивият куршум да влиза в ръката му. Третият бе откаран с количка в болницата, която се намираше точно до съда.

Според закона той бе още жив. Беше осъден на смърт, молбата му за помилване бе отхвърлена, дадоха му упойка и го вкараха в операционната.

Ординаторите го вдигнаха от масата и му пъхнаха в устата муншук, за да може да диша, когато бъде потопен в охладителната течност. Спуснаха го безшумно във ваната и когато телесната температура спадна до една граница, му инжектираха нещо. Някъде около 250 г. Температурата спадна близо до точката на замръзване, а пулсът ставаше все по-бавен и по-бавен. Накрая сърцето му спря да бие. Но то можеше да заработи отново. На това място на осъдените се даваше кратък отдих. Според закона органерът бе все още жив.

Ролята на хирург се изпълняваше от строени в редица машини, свързани с конвейерна лента. Когато телесната температура на органа достигаше определена точка, конвейерът се задвижваше. Първата машина правеше серия от разрези в областта на гръдния кош. Умело и прецизно хирургът изваждаше сърцето.

Според закона органерът бе вече мъртъв.

Сърцето му веднага отиваше в хранилището. Следваща по ред беше кожата – все още жива, по-голямата част от нея обикновено се смъкваше в едно цяло парче. Хирургът го нарязваше изключително внимателно, все едно че вадеше парченцата на гъвкава, крехка, извънредно сложна мозайка. Мозъкът незабавно се изгаряше с лазер и пепелта се запазваше, за да бъде погребана в урна. Всичко останало от тялото обаче, нарязано на дебели късове или малки топчета, на тънки като пергамент пластове или тесни ивици, отиваше в хранилището на органната банка в болницата. Всяко от тези неща можеше бързо да се опакова в куфар и да отлети за не повече от час до всяко кътче на света. Ако всичко вървеше точно по плана, ако пациентите имаха късмет да дойдат точно навреме и за лечението им е необходима точно тази пратка, органерът можеше да спаси повече живота, отколкото беше отнел.

Което бе смисълът на всичко това.

Легнал възник и втренчил поглед в телевизорния екран на тавана, Лу изведнъж започна да трепери. Не му стигаше сила да пъхне извода

на звуковия кабел в ухото си и мълчаливите жестове на фигурките от рисувания филм бяха станали внезапно зловещи. Той изключи екрана, но и това не помогна. Щяха да го разфасоват късче по късче и да го пхнат в хранилището. Никога не беше виждал хранилище в органна банка, но чичо му бе имал навремето месарница...

– Хей! – изкрещя той.

Очите на момчето, единственото живо нещо в него, се отвориха. Старецът се извърна и го погледна през рамо. В края на коридора надзирателят вдигна за миг поглед от книгата си и продължи да чете.

Страхът набъбваше в стомаха на Лу, туптеше в гърлото му.

– Как се примирявате?

Момчето сведе очи към пода.

– С кое? – попита старецът.

– Ама вие не знаете ли какво ще направят с нас?

– Не и с мен. Няма да успеят да ме накълцат на парчета като шопар.

Лу за миг се озова до преградата.

– Как така?

Гласът на стареца съвсем се сниши.

– Защото на мястото на дясната ми бедрена кост сега има бомба. Ще се взривя. Онова, което остане от мен, няма да им влезе в работа.

Надеждата, която старецът бе събудил, се изпари, оставяйки след себе си горчилка.

– Глупости. Как би могъл да си поставиш бомба в крака?

– Изваждаш костта, издълбаваш канал по дължината ѝ, поставяш бомбата в канала, изтегляш органичната субстанция от костта, за да не загние и поставяш костта отново на мястото ѝ. От тази работа броят на червените ти кръвни телца естествено намалява. Ето какво се канех да те попитам. Искаш ли да ми правиш компания?

– Компания ли?

– Прилепи се до преградата. Това тук в крака ми ще стигне и за двама ни.

Лу отскочи чак до насрещната преграда.

– Твоя воля – рече старецът. – Май не ти казах за какво съм тук, а? Аз бях докторът. Бърни водеше при мен клиентелата.

Лу понечи да се облегне на преградата. Усети как напречните пръти докосват раменете му и се обърна, за да види, че момчето го гледа тъпо право в очите, застанало едва на половин метър зад гърба му. Органиери! Той бе заобиколен от професионални убийци!

– Цялата тази работа ми е прекалено добре известна – продължи

старецът. – Няма да им се дам. Точно така. Щом си сигурен, че не искаш бърза смърт, отивай да се криеш зад леглото си – то е достатъчно яко.

Леглото представляваше матрак върху рамка с ресори. Около рамката бе излят циментов блок, който беше неделима част от циментовия под. Закрил очи с длани, Лу се сви на топка.

Беше сигурен, че не му се умира точно сега.

Нищо не се случи.

След малко отвори очи, отмести ръце и се огледа.

Момчето се бе втренчило в него. За пръв път на лицето му бе замръзнала кисела усмивка. Надзирателят в коридора, който винаги седеше в едно кресло до входа, сега стоеше де преградата и не свалеше очи от него. Изглеждаше нещо неспокоен.

Лу усети как по шията, носа и ушите му плъзва червенина. Старецът се беше подиграл с него. Понечи да стане...

И в този миг над света сякаш се сгромоляса гигански чук.

Смазаното тяло на надзирателя, опряно о преградата на килията, препречваше коридора. Младежът със спластената коса се надигаше изпод леглото си, развърсвайки глава. Накой простена и този стон се прерастваше в писък. Из въздуха се носеше на вълма циментов прах.

Лу се изправи.

Всичко наоколо бе оплискано с кръв. Доколкото му бе по силите, той се помъчи да намери някаква друга следа от стареца, но не успя.

Друга следа освен дупката в стената.

Старецът сигурно бе стоял... точно... там.

Дупката можеше да се окаже достатъчно широка, за да се провери през нея, ако успееше да се добере до там. Тя обаче се намираще в килията на стареца. Силициевата пластмасова облицовка около преградните пръти се бе разкъсала, оставила оголен дебелия колкото молив метал.

Лу се опита да мине между тях. Прътите започнаха да вибрират безшумно. Когато забеляза вибрациите, Лу откри, че му се приспива. Той се напъха между прътите, обзет от борбата между завладяващата го паника и звуковите зашеметители, които сигурно се бяха включили автоматично.

Прътите не се огънаха, но тялото му успя, защото те бяха хлъзгави от... Провря се. Пъхна глава в дупката и погледна навън.

Областният съд в Топека бе малък небостъргач и килията на Лу бе сигурно някъде близо до върха. Той плъзна поглед надолу към един

гладък бетонен блок, осеян с прозорци, нямаше как да стигне до тези прозорци, нямаше как да ги отвори, нямаше как да ги разбие.

Зашеметителят притъпяваше волята му. Сигурно щеше да е вече в безсъзнание, ако главата му беше останала в килията заедно с тялото му. Трябваше да си наложи да се обърне и да погледне нагоре.

Намираше се на върха на небостъргача. Ръбът на покрива бе само на малко повече от метър над главата му. Не би могъл да стигне толкова високо, не и без...

Пълзешком започна да се измъква през дупката.

Или печели, или губи – нямаше да им се даде да го напъхат в органната банка. Автомобилният трафик щеше да размаже всяка използваема част от тялото му. Когато опря плътно гърди о стената, той приседна на ръба на отвора, изопнал крака, които за да запази равновесие, все още не беше издърпал навън. Когато се почувства по-уверен, протегна ръце към ръба на покрива. Напразно.

Тогаво издърпа единия си крак, под себе си и като продължаваше да държи другия изопнат в килията, се отхвърли нагоре.

Ръцете му се уловиха за ръба на покрива, а тялото му залитна назад. Той ахна от изненада, но беше твърде късно. Покривът на Областния съд се движеше! Движението го издърпа от отвора в стената, преди да успее да се пусне. Увисна така, полюшвайки се плавно напред-назад над празното пространство, докато движението го отдалечаваше от килията.

Покривът на Областния съд представляваше подвижен тротоар.

Не можеше да се изкатери без опорна точка за краката. А нямаше и сили. Подвижният тротоар го отнасяше към друга сграда с почти същата височина. Щеше да стигне до нея, само ако не се изпуснеше.

Прозорците на тази сграда бяха обаче различни. Не се отваряха (в тези времена на смог и климатични инсталации кой ли пък отваряше прозорците си!), но имаха корнизи. А може би и стъклата щяха да поддадат.

Но можеше и да не поддадат.

Изопнатите мускули на ръцете му причиняваха болка.

Колко лесно щеше да бъде да се спусне и... не! Той не е извършил никакво престъпление, заради което да си струва да умре. Отказваше се да умре.

С всяко десетилетие на двадесетия век движението продължаваше да набира скорост. Зле организирано, международно по мащаб,

участниците в него имаха една единствена цел: да заменят смъртната присъда със затвор и реабилитиране във всяка държава, където успееша. Те доказваха, че от смъртната присъда, дадена за някакво престъпление, човек не си взема никаква поука, че тя не може да въздейства като „спирачка“ на останалите, които биха могли да извършат същото престъпление, че смъртта е необратима, докато един невинен човек може да бъде освободен от затвора, ако невинността му се докаже. Отнемането на човешкия живот не служи на никаква полезна цел, твърдяха те, освен ако не става въпрос за отмъщение на обществото. А отмъщението, продължаваха те, е позор в едно цивилизовано общество.

И вероятно имаха право.

В 1940 г. Карл Ландщайнер и Александър Винер обнародваха своята студия върху Rh фактора в човешката кръв.

Към средата на века повечето осъдени убийци получаваха доживотна присъда или различни срокове затвор. Впоследствие мнозина бяха върнати в обществото, някои „реабилитирани“, други – не. В някои щати се даваше смъртно наказание за отвлечане на деца, но едва ли можеше да се намери съдебен състав, който да го наложи. Подобно бе и положението на осъдените за убийство. Човек, търсен от полицията за убийство в Калифорния, се бореше да бъде екстрадиран в Канада – възможността да бъде съден в Калифорния бе по-неблагоприятна. Много страни бяха вече отменили смъртното наказание. Във Франция, например, не бе издадена нито една смъртна присъда.

Реабилитирането на престъпници бе главната цел на науката психология.

Но...

Кръвните банки бяха вече разпространени по цял свят.

Мъжете и жените, които страдаха от бъбречни заболявания, вече можеха да бъдат спасявани с трансплантация на бъбрек от еднояйчен близък. Не всички пациенти обаче имаха еднояйчни близници. Един лекар в Париж започна да използва за трансплантация бъбреци от близки роднини, като изчисляваше несъвместимостта по система от сто точки, за да направи прогнозата на изхода от трансплантацията.

Често се извършваше трансплантация на очи. Едва след смъртта си човек можеше да спаси нечие зрение.

Човешката кост винаги е могла да бъде трансплантирана, при условие, че от нея първо се изтеглят органичните субстанции.

Ето как стояха нещата към края на века.

Към 1990 г. стана възможно съхраняването на всеки жив човешки

орган за всякакъв разумен срок. Трансплантациите станаха нещо обикновено. За техния напредък работеше и „безкрайно тънкия скалпел“ – лазера. Обречените на смърт редовно завещаваха тленните си останки на органните банки. Но тези дарове от мъртавците не винаги влизаха в работа.

В 1993 г. в щата Вермонт бяха прокарани първите закони за органните банки. Във Вермонт никога не бяха отменяли смъртното наказание. Осъденият да умре вече щеше да знае, че неговата смърт ще спаси нечий живот. Вече не беше вярно, че екзекуцията не служи на никаква полезна цел. Не и във Вермонт.

Нито пък в Калифорния по-късно. Или във Вашингтон, Джорджия, Пакистан, Англия, Швейцария, Франция, Родезия...

Скоростта на подвижния тротоар бе около петнадесет километра в час. Отдолу под него, незабелязван от пешеходците, които бяха напуснали работа късно през нощта, нито от нощните птици, които тепърва започваха обиколките си, Луис Ноулс бе увиснал, вкопчил пръсти в движещата се ивица, като внимаваше само първазът да се падне точно под провисналите му нозе. Първазът бе широк около половин метър и се намираше на малко повече от метър под изопнатите пръсти на краката.

Той се пусна.

Щом нозете му докоснаха първаза той се улови за ръба на касата на прозореца. Инерцията го увлече, но той успя да запази равновесие. Измина цяла вечност, докато задиша отново.

Нямаше как да узнае каква е сградата, но тя не беше безлюдна. В 21.00 ч. Всички прозорци светеха. Докато надничаше вътре, Лу се помъчи да остане в сянката.

Това бе прозорец на канцелария. Празна при това.

Трябваше му нещо, което да намотае около юмрука си, за да счупи стъклото. Но облеклото му се състоеше само от чифт дебели чорапи и затворническото сако. Наистина, видът му едва ли би могъл да бъде поподозрителен. Свали сакоето, нави го около ръката си и замахна към стъклото.

За малко не си счупи ръката.

Ами да... бяха отсвалили ръчния часовник и пръстена с диаманта. Като натискаше с всичка сила, той очерта с пръстена кръг върху стъклото и с другата ръка отново удари по него. Дано да е стъкло, пластмаса ли е – беше загубен.

От стъклото се отчупи почти идеален кръг.

Наложи се да повтори тази операция още шест пъти докато изреже достатъчно голям отвор.

Стиснал здраво сакото, той се усмихваше докато се промъкваше вътре. Сега му трябваше само асансьор. Ченгетата щяха веднага да го пипнат, ако го срещнеха на улицата по затворническо сако, но скриеше ли се някъде тук, щеше да е спасен. Кой би заподозрял един нудист с разрешително?

Само че той нямаше разрешително. Нито пък нудистка чанта за през рамо, в която да напъха сакото.

Нито пък самообръсначка.

А това вече беше много лошо. Толкова обрасъл нудист никога не е имало. Не само с набола брада, а направо с гъста четина и то навсякъде. Къде би могъл да намери самообръсначка?

Претърси в чекмеджетата на писалището. Мнозина бизнесмени си имаха резервни самообръсначки. За миг остана неподвижен. Не защото бе намерил самообръсначка, а защото бе вече разбрал къде се намира. Книжата върху писалището обясняваха всичко пределно ясно.

Болница.

Той продължаваше да стиска сакото си в ръка. Пъхна го в кошчето до писалището, покри го грижливо с листове хартия и буквално се строполи в креслото.

Болница. Не друго, а болница. И то не коя да е болница, а тази, която бе построена точно до Областния съд в Топека и то за да служи на полезна цел.

Но не той си я беше избрал. Тя си го беше избрала. Нима някога бе вземал самостоятелно решение? Приятели бяха заемали пари от него за винаги, мъже бяха отмъквали приятелките му, беше се разминавал с повишението заради навика си да бъде пренебрегван. Шърли го бе изнудила да се ожени за нея, а четири години по-късно го бе напуснала заради един приятел, който не се оставяше да го изнудват.

Дори и сега, може би на косъм от смъртта, пак беше същото. Един застарял органер му бе помогнал да избяга. Инженерът бе конструирал преградните пръти в килията на достатъчно разстояние един от друг, за да може да се провере между тях един дребен човек. Друг бе построил подвижен тротоар между два удобни покрива. И ето го сега тук.

Най-лошото бе, че тук нямаше възможност да се престори на нудист. Трябваше да носи поне бяла престилка и маска. Дори и нудистите понякога са принудени да обличат по някоя и друга дреха.

А може би в шкафа?

В шкафа нямаше нищо друго освен хубава зелена шапка и напълно прозрачен дъждобран – пончо.

Сега вече би могъл да хукне да бяга. Успееше ли да намери самобръсначка, щеше да е спасен с излизането на улицата. Захапа пръст като се чудеше къде ли може да е асансьорът. Трябваше да разчита единствено на късмет. Отново започна да тършува из чекмеджетата.

И тъкмо бе поставил ръка върху един черен кожен калъф на самобръсначка, когато вратата се отвори. Набит мъж с болнична престилка нахлу неочаквано. Ординаторът (защото болницата нямаше хора – хирурзи) бе вече прекосил половината разстояние до писалището, когато забележа приведения над издърпаното чекмедже Лу. Той се закова на място. Зяпна от изненада.

Лу затвори зейналата му уста с юмука, който продължаваше да стиска кожения калъф. При срещата на двете челюсти зъбите изтракаха зловещо. Коленете на мъжа се огънаха, когато Лу се втурна покрай него и излезе в коридора.

Асансьорът бе точно в дъното и вратите му бяха отворени. Наоколо не се виждаше жива душа. Лу влезе и натисна бутона с надпис „О“. Докато асансьорът слизаше, той се залови да се бръсне. Самобръсначката действаше бързо и гладко, макар и да бе малко по-шумна. Бръснеше вече гърдите си, когато вратите се отвориха.

Една мършава лаборантка застана точно отпреде му. В очите ѝ се четеше онова пълно безразличие, с което хората очакват идването на асансьора. Без изобщо да го забележи, тя профуча край него като промърмори някакво извинение.

Лу побърза да напусне асансьора. Едва когато вратите се затвориха, той осъзна, че погрешка е натиснал друг бутон.

Проклета лаборантка!

Той се обърна и повика асансьора за слизане. Едва тогава до съзнанието му стигна онова, което очите бяха мярнали набързо и главата му рязко се завъртя, за да погледне още веднъж.

Цялото обширно помещение бе изпълнено със стъклени вани, високи чак до тавана, подредени като в лабиринт, подобно на стелажи в библиотека. Съдържанието на стъклените вани бе истинска изложба на човешка плът. Ами да, всички тези неща са били някога МЪЖЕ и ЖЕНИ! Не, не искаше да ги гледа. Не желаше да види нищо друго освен вратите на асансьора. Къде ли се бавеше толкова този асансьор?

Той дочу вой на сирена.

Твърдият, застлан с плочки под, започна да вибрира под босите му нозе. Усети, че мускулите му се вцепеняват и го обзема дрямка.

Асансьорът дойде... твърде късно. Лу блокира вратите му, като ги подпря с някакъв стол. Повечето сгради нямаха стълбище, а само резервни асансьори. Ако искаха да дойдат при него сега, трябваше да използват резервния асансьор. На кой ли етаж се намираше? Нямаше да има време да открие. Наистина му се доспа. Сигурно разполагаха с няколко звукови прожектора и то фокусирани само в това помещение. Там, където минаваше само един лъч, ординаторите леко се отпуснаха и отморяваха, но се чувстваха и леко тромави. Но когато лъчите се пресичаха, както тук, човек изпадаше в безсъзнание.

Той обаче трябваше първо да направи нещо.

Преди да нахлуят тук, трябваше да им даде някакъв повод, заради който да го убият.

Ваните бяха облицовани с пластмаса, с много специален вид пластмаса. За да се предотврати възникването на реакции във всичките огромни планини от човешка плът, които при съхраняването може би щяха да влязат в съприкосновение с нея, пластмасата трябваше да притежава уникални свойства. Нямаше инженер обаче, който можеше да я направи и нечуплива.

Напротив, чупеше се и то завидно добре.

По-късно Лу се питаше как е успял да се задържи толкова дълго прав. Успокояващото свръхзвуково жужене на лъчите на зашеметителите го дърпаше надолу, дърпаше го към пода, който с всеки миг му се струваше все по-мек. Креслото, което бе намерил, натежаваше все повече и повече. Но успяваше ли да го повдигне, чупеше упорито. Бе затънал до колене в разтвора от ваните и наоколо му умираха части от човешки тела, о които се препъваше при всяко свое движение. Не бе свършил и една трета от заплануваното, когато приглушеният вой на сирена-та му дойде прекалено много.

Той се срути на пода.

И след всичко това те дори не споменаха за унищожената органа банка!

Седнал в съдебната зала и заслушан в монотонните словоизлияния от съдебния ритуал, Лу се наведе към ухото на г-н Брокстън, за да му зададе този въпрос. Г-н Брокстън само му се усмихна.

– Защо им е необходимо да поставят за разглеждане въпроса за

органната банка? Те смятат, че разполагат с достатъчно улики против теб и това е така. Ако поемеш и тази вина, тогава ще трябва да те подведат под отговорност за безнравствено унищожаване на ценни медицински материали. Те обаче са сигурни, че няма да я поемеш.

– А вие какво смятате?

– Боя се, че те имат право. Но ще опитаме. Ето, Хемеси се кани да прочете обвинителния акт. Дали ще можеш да си придадеш обиден и възмутен вид?

– Разбира се.

– Отлично!

Прокурорът зачете обвинителния акт, гласът му се лееше като глас на страшния съд, само дето идваше изпод тънки русоляви мустачки. Уорън Луис Ноулс си придаде обиден и възмутен вид. Той обаче вече не се чувстваше обиден и възмутен. Беше извършил нещо, заради което си заслужаваше да умре.

Причината за всичко това бе органната банка. При наличието на добри хирурзи и достатъчен приток на материал в хранилищата ѝ, всеки данъкоплатец се надяваше да живее вечно. Кой избирател щеше да гласува срещу вечния живот? Смъртната присъда бе неговото безсмъртие и той би гласувал за смъртното наказание дори и при най-незначителното престъпление.

Но и Луис Ноулс не им бе останал длъжен.

– Разполагаме с неопровержими доказателства, че въпросният Уорън Луис Ноулс в продължение на две години умишлено е минал общо шест пъти на червен светофар с автомобила си. За същия този период въпросният Уорън Ноулс е превишил най-малко десет пъти ограниченията за скоростта, като веднъж превишаването яе било с цели петнадес мили в час. Досието му никога не е било от добрите. Ще представим протокола от арестуването и разпита му през 2082 г. по обвинение в управление на моторно превозно средство в нетрезво състояние, по което обвинение е бил намерен за невинен само благодарение на...

– Възразявам!

– Възражението не се взема под внимание! Ако е бил намерен за невинен, г-н адвокат, съдът трябва да приеме, че той не е виновен.

КРАЙ

© Лари Нивън
© Виолета Чушкова, превод от английски

Larry Niven

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/540>]